

Tills ingenting finns kvar

Mina Hansson

Tills ingenting finns kvar
© 2018 Mina Hansson
ISBN 978-91-7683-477-0
Omslag: Matilda Söderling

Diverzity Förlag
www.diverzityforlag.com
ohanami@live.se

Till mamma; den muntra, pratglada, klumpiga och underbara,
hon som sa *äntligen* när jag berättade att jag skrev en skräckbok

Då jag har svårt att tala ditt språk,
låter jag blommorna tala för mig.

Det första offret

~~~~~

Sidenört
Asclepias tuberosa

Med min kärlek ska jag lindra alla dina plågor.

~~~~~

nu ska jag göra det för första gången på många år det där jag varit så rädd för men nu ska jag bevisa att jag kan för de tror det inte men jag kan så dålig är jag inte för det är ett rep inget annat än ett vanligt rep det är ingen fara för jag kommer inte att falla av så som jag alltid trott nej bara jag klättrar tillräckligt långt kommer jag att klara av det och läraren kan inte ge mig underkänt och ingen kommer att sucka igen åt min rädsla eller påpeka att jag är feg för att jag är tjej

nej de ska få se att jag är modigast av alla för ser de inte redan nu att jag klättrar och klättrar upp upp upp inga gränser det är som om jag inte längre är mig själv utan någon modigare tagit över kroppen som om någon

som om något... ja, något

upp upp upp vi klättrar upp medan vi tittar ner ner ner och det är så vackert det är inte längre samma gympasal med det äckliga gamla repet och slitna golv som låter så obehagligt när man skrapar skorna mot det utan därnere finns ett paradiset efter alla år har vi funnit det bara vi och nu ska vi njuta av det men för att göra det finns bara ett sätt vi måste släppa taget måste våga och modig är vi för vi klättrade ja vi klättrade så högt att vi nådde den heliga platsen som vi snart ska gå på vi behöver inte längre klättra upp upp upp för nu är vi bland änglarna

jag önskar att någon ser oss kan ingen se våra vingar

nu släpper vi taget

Kapitel 1

Den plötsliga dunsen fick Liam att rycka till.

Korridoren var öde åt båda hållen, vad han visste var alla omklädningsrum tomma på folk. Klockan var sex på kvällen och den enda anledningen till att han själv var där var för att han letade efter sina nycklar.

”Hallå?”

Han knöt sina händer. Märkte att handflatorna var fuktiga.

”Någon där?”

Det hade gått flera år sedan han passerat målbrottet, men i den stunden agerade rösten precis som då.

Det finns ingen annan än jag här. Inte nu längre.

Tanken fick honom att rysa.

Liam undrade om han skulle se efter vad som låtit. Samtidigt tog det emot. Om någon spelade ett trick så ville han inte gå i fällan. Det hände att några killar på skolan gjorde så mot honom. Istället öppnade han dörren till omklädningsrummet och klev in.

Den ingrodda odören av svett blandades med dofter från deodoranter och duschkrämer. På klädhängarnas trälistor hade flera generationer ungdomar klottrat svordomar, sina egna namn och vilka tjejer som var fittor. Någon erbjöd avsugningar och hade skrivit sitt mobilnummer.

Under en av de slitna bänkarna låg nycklarna. Liam plockade upp och lade dem i jackfickan. Han stannade upp och läste meddelandet på trälisten framför sig: *Jag har knullat din morsa!*

Hur många gånger hade han läst den meningen under de senaste tolv åren? Det var det bisarra. Det här var den lilla kuststaden Söderhamn. Staffangymnasiet han gick på och grundskolan Norrtull, som han tidigare gått på, låg längs samma gaturväg. Det var två olika skolor men gemensamma gymnastiksalor och

omklädningsrum. Det var samma rep han kämpade sig uppför, samma plintar han klumpigt hoppade över och samma basketkorgar han trots sin längd oftare missade än träffade.

Fast snart skulle det ta slut. I juni skulle han ta studenten. Efter det skulle han gå upp i utsiktstornet Oscarsborg, titta ut över stadsvyn och peka långfingret åt alla väderstreck. Sedan skulle han gå hem, packa sina väskor och åka därifrån. Staden hade fått smeknamnet Döderhamn, för arbetslösheten var hög, utflyttningen stor och det fanns aldrig något att göra.

Medan han lämnade omklädningsrummet bakom sig drog han jackluvan över huvudet och satte på sig sina vantar. Det var typiskt januariväder. Elva minusgrader, lätt snöfall, mörker. Reflex var något föräldrarna tjatade om att han borde ha. Han vägrade att bära det.

I en stad som denna var det bara förlorarna som syntes.

Kapitel 2

Anja gäspade medan hon drog passerkortet. Den gröna lampan tändes, hon klev in genom stadsbibliotekets personalingång.

Med släpande steg gick hon till arbetsrummet hon delade med Ture.

”Det är vinter idag också”, sa han utan att släppa datorskärmen med blicken.

”Jo.”

Anja hängde av sig jackan och tog plats vid sitt bord.

”Det skulle inte sitta fel med en resa till Mallorca”, sa Ture.

”Kanske det.”

Han böjde huvudet åt sidan så han kunde se henne. Deras blickar möttes en kort stund innan Anja såg bort och startade datorn. Visst var hon trött på vintern och mörkret, men att åka utomlands och trängas med tusentals turister var något hon inte skulle göra om hon så fick resan betald. Det var en åsikt många inte förstod. Så det var inte värt att försöka förklara sig.

Mejl att besvara, det kommande evenemanget att planera, ett pass vid lånedisken. Minuterna blev timmar. Mörkret försvann och Anja såg drömmande på det lilla dagsljus som hon inte skulle hinna vara ute i.

Biblioteksbesökare bokade datorer, undrade varför biblioteket bara hade ett exemplar av en viss bok, behövde hjälp med att hitta den där deckaren med ett blått omslag och en fågel på. Anja talade engelska med besökare som knappt kunde det själva, försökte tålmodigt förklara det här med efterfrågan och ekonomi, berättade att hon behövde mer information än så för att veta vilken bok lånaren ville ha.

Äntligen lunch.

Hon gick till personalrummet. De som satt där hade ingen större påverkan på hennes liv eller ingick i det efter arbetstid.

Ändå tyckte hon om att observera dem. Bredvid Ture satt Mats, den äldsta och mest tystlåtna av de anställda. Carolina satt en bit ifrån men var ändå delaktig. Medelålderstanterna Rakel och Inga-Lena höll alltid ihop. De levde på fikabröd och skvaller.

Ett steg in i rummet och Anja visste att något var fel. Alla var allvarliga, orden lågmälda. Rakel vände sig mot henne.

”Har du hört vad som hänt?”

Anja skakade på huvudet. Rakel verkade anstränga sig för att inte le. Det var ansiktsuttrycket hos någon som kände iver över att vara den första som fick berätta en nyhet för någon annan, oavsett om det var en bra eller dålig.

”De har hittat en död kropp uppe i idrottshallen!”

Anja spärrade upp ögonen. De stirrade på henne, kanske till och med blev oroliga för hennes skull.

”Va!”

Det enda ordet triggade Rakel och Inga-Lena.

”En elev säger de...”

”Polisen tror att det var en olycka...”

”Någon som föll från ett rep...”

”Vad nu stackaren hade där att göra efter skoltid...”

”Legat där sedan igår...”

Anja tog fram sin mobil. Efter att ha slagit numret gick hon mot sitt arbetsrum där hon visste att hon skulle få vara ensam.

Signal efter signal gick fram. Precis när hon var på väg att ge upp fick hon svar.

”Tjenare syrran.”

Hon andades ut.

”Shit Liam. Hur är det? Jag fick precis veta om det som hänt på skolan.”

Innan han svarade hörde hon hur han tuggade klart och svalde vad han än hade i munnen. ”Har det hänt något?”

Hon bet sig i läppen.

”Skolkar du igen?”

Det blev tyst i den andra änden. I bakgrunden hördes skrik och skottljud från något av alla datorspel han hade.

”Gå till skolan”, fortsatte hon. ”Om inte för din skull så för de andras. Så de får se att du lever.”

”Vad du överdriver.”

”Jag gör tyvärr inte det.” Nu var det hennes tur att berätta nyheten. ”Det är någon som har dött på skolan.”

”Vart då? När?”

”Det enda jag vet är skvaller från tanterna på jobbet. De sa något om idrottshallen.”

”Jag måste gå.”

Anja stirrade på telefonen. Han hade brutit samtalet utan att säga hej då. Hon avskydde när han gjorde det.

När arbetsdagen var slut tog Anja en omväg till idrottshallen. Redan på avstånd syntes det att något hänt. Området var avspärrat. Nyfikna människor stod samlade och viskade. Någon grät.

Anja ville inte vara en del av skaran, så hon fortsatte gå.

Hon kom att tänka på Liam. Det hade hänt mer än en gång att han inte låtsats bry sig om något när han i själva verket sett ut att vara nära gråten. Med en axelryckning sa han att ingen brydde sig om honom, för att sedan lysa upp när Krister eller Tove hörde av sig.

Anjas andra bror John, som numera bodde i USA och var upptagen med arbete och familj, var två år äldre än henne. Liam var tio år yngre. För längesedan, och i en annan värld som det kändes, hade hon och John kallat Liam för deras sladdis.

Fragment av barndomen dök upp i huvudet. Ilskt motade hon bilderna. Just då ville hon inte tänka på något annat än nuet. Inte nuet med dödsfallet och allt skvaller, utan det hon hade med sig själv när hon klev in i lägenheten och slängde av sig ytterkläderna.

Vad var hon? Trött.

Vad ville hon? Glömma allt som hänt.

Hur skulle det gå till? Genom att dricka kaffe och titta på tv.

Hon gick till köket. Kokade kaffe. Tog plats i soffan. Men tv:n fortsatte vara avstängd. Istället kröp en välbekant känsla

över kroppen. I stunder som dessa fanns det inget hon hellre ville än att något skulle hända. Det kändes som att livet inte var något annat än en väntan. Men på vad? En ny dag, ett spännande samtal, högsta vinsten på lotto, någon som skulle rädda henne från vardagen?

Med kaffekoppen i ena handen gick hon till en av bokhyllorna, tog fram en bok på måfå. Det var en av böckerna hon köpt enbart för att omslaget var vackert.

Hon ställde tillbaka boken och såg noggrant till att den hamnade jämnt längs de näraliggande. Det var längesedan hon slutat räkna hur många böcker hon hade. Fyra fulla bokhyllor. De flesta personer hon en gång i tiden umgåtts med hade knappt ens haft bokhyllor. En pojke hon dejtats under gymnasiet hade sagt att böcker var för tjejer.

Inte konstigt att hon slutat umgås med folk. Det var inte som så att hon ville vara ensam, hon hade bara inte hittat någon som var intressant nog att umgås med. Det enda undantaget var Liam. Hon visste inte varför hon bara umgicks med honom, det kunde inte enbart bero på att det var syskon. För i så fall borde hon känna likadant för John. Det hade hon aldrig gjort trots att han var mer jämnårig. Han hade liksom henne varit ambitiös och drivande, såpass mycket att han inte tyckt att Sverige räckt åt honom.

Anja sänkte blicken. Mellan händerna höll hon fortfarande koppen. Kaffet hade blivit kallt.

Hon gick till köket och hällde ut den kalla sörjan i slasken. Medan hon fyllde koppen med ännu rykande kaffe från termosen slog en tanke henne. Kanske var Nisse2366 online på Skype.

Det var inte mycket hon visste om Nisse2366 - eller Nisse som hon kallade honom. De hade spelat ett PS4-spel online samtidigt (innan dess att hennes PS4 gått sönder). De hade chattat och gett varandra virtuella saker. De hade bytt mejladress. De hade börjat skriva till varandra och insett att de hade gemensamma intressen. Ett av de intressena var strategispelet Civilization, vilket de nu för tiden spelade tillsammans några gånger i veckan.

Speltakten var långsam och krävde omtanke bakom varje drag. De var i samma lag men ledde och utvecklade varsin civilisation inom bland annat teknologi, kultur och krig. Anja brukade spela som Theodora av det bysantinska riket, medan Nisse lät datorn välja en slumpmässig karaktär.

Hela deras vänskap baserades på att de inte visste den andres riktiga identitet. De hade inte avslöjat vart de bodde, om de hade familj eller vad de jobbade med. De visste inte ens varandras riktiga namn. Han var Nisse2366, hon Lovecraft. Visst kunde de gissa sig till saker. Hon föreställde sig att han var en sophanterare i Karlstad, på grund av dialekten och att han störde sig på dem som inte slängde saker på rätt plats vid återvinningsstationerna.

Hon satte sig vid datorn med sitt kaffe, startade Skype. Han var online. Skulle hon ringa?

Då ringde han.

Snabbt böjde hon huvudet bakåt för att lockarna inte skulle ligga framför öronen när hon tog på sig sitt trådlösa headset.

”Yo mannen!” svarade hon och rättade till micken.

”Tjenare Lovecraft.” Trots alla samtal de haft under de senaste två åren blev hon alltid lika glad över att höra hans värmländska dialekt. ”På humör för lite Civ?”

”Självklart. Ska vi fortsätta med samma omgång eller börja en ny?”

”Vi fortsätter. Jag höll ju på att rusta upp för att kriga mot Harald.”

”Visst ja”, sa hon och letade upp rätt sparfil. Hon hade döpt den till *Nisse leker Ares*. ”Sådär. Nu kan du hoppa in.”

Spelet började. Det blev dags att komma igång med det svåraste. Ett samtalsämne.

Ibland kom det naturligt. Det behövdes ingen tanke bakom det utan orden föll lika naturligt som att andas. Detta var inte en sådan dag. Istället satt hon med blicken fäst mot skärmen. Hon rätade ut handen ur sitt hårda tag om musen så lederna knakade.

”Vad är du på humör för?”

Hon log för sig själv. Han visste alltid vad de skulle prata om,

kunde väcka liv i varje ögonblick utan att vara konventionell. Väder, hälsa, artighetshälsningar - allt det undvek han. Efter den tid de känt varandra hade han lärt sig att småprat aldrig roade henne eller gav längre än enstaviga svar.

”Vi kör några omgångar och ser sedan vad som händer”, svarade hon.

”Vi får se? Du som otåligt brukar frusta *krig* medan spelet startar upp.”

”Jaså? Den här gången var det faktiskt *du* som ville kriga. Jag har inget emot Harald Blåtand.”

”Det brukar du ha.”

Det räckte inte att bita sig i läppen, hon kunde inte hålla tyst.

”Jag vet!” utbrast hon. På andra sidan av luren hördes ett diskret skratt. Nu njöt han av att ha triggat henne. ”Men Harald är ju en sådan där typ som först kommer och är snäll och jättegullig. Liksom *hej granne, ska vi dricka kaffe och vara bästa vänner för evigt?* och efter några omgångar så kommer kniven i ryggen. Det går inte att lita på honom.”

”Livet är hårt ibland.”

”Särskilt för folk som inte har något annat för sig än att sitta och spela hela dagarna.”

Det var knappt hon hunnit avsluta meningen innan hon insåg hur dumt det lät. Tänk om Nisse var en sådan person.

För andra gången på samma dag lyckades hon få personen på andra sidan luren att bli tyst.

”Nej, vad säger du”, sa hon och harklade sig. ”Behöver du min hjälp mot Harald?”

Kapitel 3

När Liam gick hemåt var alla ställen förutom matbutikerna och pizzeriorna stängda. Kylan höll alla inomhus. Utöver bilister var enbart någon stackare med hund ute liksom han.

Under promenaden observerade han staden. Klent lampsken, parker i dvala, snödrivor fulla med grus, fula byggnader som påminde om klossar. Biografen visade bara säkra kort som filmer från Disney eller med superhjältar.

Vid en av de många broar som ledde över Söderhamnsån stannade han. Liksom många andra gånger höjde han blicken mot Östra Berget och Oscarsborg. Sextiofem meter över havet hade han läst att tornet låg. Sextiofem? När man såg upp mot det kändes det som det dubbla. När man såg ut från det kändes det som tusen. Därifrån såg man hela staden; de två skolorna nästan bredvid varandra, den röda kyrkan, affärerna, vattentornet som såg ut som och kallades för kantarellen. Uppförsbackarna såg med ens platta ut. Själva staden blev än mindre, när man uppiifrån såg skogen som omringade området.

Fast nu var allt vitt. Skog, vägar, byggnader. I januari var allt ett och samma.

Med händerna i fickorna fortsatte han gå. Efter samtalet med sin syrra hade han fått så bråttom att han glömt vantarna.

Påminnelsen om allt som hänt fick det att isa i magen. Syrran hade haft rätt. Någon hade under gårdagen dött i idrottshallen.

Han hade varit där. Hört en smäll. Och bara gått därifrån.

Hade det varit den döda eleven han hört?

Om han inte var en sådan fegis så hade han under gårdagen kollat efter vad som låtit. Då hade han hittat den skadade eleven. Kanske kunnat rädda dennes liv. Även om det varit försent så hade han åtminstone kunnat ringa efter en ambulans så personen sluppit ligga där över natten och en familj inte behövt

vara oroliga och väntat hem en person som aldrig mer skulle gå innanför dörren.

Det hade varit konstigt att komma till skolan. Elever hade stirrat tomt framför sig, pratat lågt, gråtit. En präst hade tagit plats i aulan. Lärare hade försökt trösta och förklara men sett lika vilsna ut som eleverna. Ingen hade vetat mer än att någon var död. Alla ville veta vem och hur. Många hade skickat meddelanden, ringt samtal och sprungit runt för att få tag i dem de brydde sig om, för att försäkra sig om att ingen av dem var den döde. Liam hade blivit överraskad när han dykt upp i dörringången till sitt klassrum och sett att flera blivit lättade. Särskilt läraren och Krister som vinkat honom till platsen bredvid sig.

”Har du hört vad som hänt?” viskade Krister.

”Svårt att missa.”

”Det är ingen i vår klass. Du var den enda som inte kom imorse.” Krister böjde sig närmare och sänkte rösten ännu mer. ”Nu kanske vi slipper det där provet imorgon.”

Liam hade inte alltid förstått Kristers prioriteringar. Han svarade inte.

En halvtimme senare hade Tove skickat ett sms. Det gladdde Liam lika mycket att hon hörde av sig för att veta hur det var med honom, som att veta att hon inte var den som var död. Det fick honom också att bli arg på sig själv. Varför hade inte han skickat ett meddelande till henne? Tänk om hon nu trodde att han inte brydde sig.

En hund skällde och väckte honom ur sina tankar. Utan att ha varit medveten om det var han nästan hemma. I huset till vänster om sig var lamporna släckta. Paret Johansson med sina två barn. Var de återigen ute på en snobbig middag eller en resa de skulle komma hem solbrända ifrån?

Liam stannade vid brevlådan och såg sig omkring. När det stod klart att det var folktomt greppade han en grusig snöklump. Han öppnade brevlådan. Där låg två brev. Han lät snön falla ur hans hand. Genast började bokstäverna på kuverten att smetas ut.

Mycket närmare än förra gången skällde det igen. Han ryckte till så locket smällde igen.

”En dag kommer de att komma på dig.”

Med hjärtat i halsgropen vände han sig om. Upptäckte Tove. Det var inte mycket mer än näsan och de stora blåa ögonen som syntes under mössan och halsduken.

I kopplet höll hon Arthur. Labradoren såg snäll ut, ändå hade Liam aldrig varit förtjust i den. Hundar var överlag inget han tyckte om. De mest bara skällde och dreglade.

”Så istället för tuggummin och stenar lägger du nu snö i brevlådan och faktiskt förstör deras post?”

”Du känner mig”, sa han. ”Jag är så fylld av äventyrlust att jag tar sådana här risker med mitt liv.”

Hon skrattade. Det var skönt att se någon göra det en dag som denna.

”Vad har de gjort dig?” frågade hon.

Han ryckte på axlarna sekunden innan hon vände sig om och lät den rastlösa hunden dra henne vidare.

”En sak är säker. Du är helt omöjlig.”

”Det är min image vet du väl.”

”Visst, tuffing.” Hon hade kommit så långt bort att hon behövde höja rösten. ”Vi ses imorgon om det passar dig.”

Klart det passar tänkte Liam och fortsatte leende hem till sig.

Humöret ändrades så fort han tagit av sig ytterkläderna och passerade vardagsrummet. Föräldrarna satt som två säckar framför tv:n. Liam fortsatte till köket och tog fram en läskflaska från kylskåpet.

Efter att ha druckit ett glas dök mamman upp.

”Jasså. Läsk istället för vatten som vanligt ser jag.”

”Jag var törstig.”

”Du måste sluta dricka så mycket sådant där”, fortsatte hon.
”Du börjar bli tjock.”

”Nej då. Jag lagrar inför den kommande zombieapokalypsen.”

”Vad löjlig du är. Gå istället iväg och gör dina läxor. Lämna läskan här.”

Väl inne på sitt rum kvävde Liam ett skrik innan han gick ner på knä. Under sängen låg en låda som hans föräldrar aldrig kollade i (han hade vetat om de gjort det - oja, det hade han vetat). Bland papper och en gammal duk låg godis och en sedan tidigare öppnad chipspåse. Fortfarande sittande på golvet stoppade han i sig näve efter näve av de salta chipsen liksom en av chokladbitarna.

Det tog honom tio minuter innan han kände sig bättre till mods och lade undan det som blivit över.

Kapitel 4

Över en vecka hade passerat sedan dödsfallet och folk pratade fortfarande knappt om något annat.

Pressen hade gått ut med namnet. Emma Ljungberg, femton år, död i en olycka. Bilden på den leende och blåögda unga kvinnan hade fått många ögon att tåras.

”Så ung och vacker”, sa de, som om det var allt som räknades.

När fredagspasset var avklarat valde Anja att gå åt motsatta hållet än hemåt. Hon ville veta hur Liam mådde. Det räckte inte med att prata i telefon, hon behövde se hans kroppsspråk.

Trots att hon inte bodde längre bort än en promenad på runt tjugo minuter var det sällan hon hälsade på sin familj. I deras hus hade tiden stannat. De hade en gammal tjock-tv, en motionscykel som samlade damm och ärvda möbler som målats vita. Samma servis plockades fram vid varje måltid och de trötta växterna kämpade sig genom ytterligare en vinter.

När hon ringde på dörren var det mamman som öppnade.

”Jaha, det är du. Jag visste inte att du tänkte hälsa på.”

”En liten överraskning bara.”

”Jasså. Kom in. Det är stökigt och jag har ingen mat iordninggjord, men stig in om du vill.”

I vardagsrummet satt pappan. Han såg desto gladare ut när han sänkte tidningen och upptäckte henne.

”Är det min kära dotter?”

”I egen hög person.”

”Vad gör du här?”

”Hon ville överraska oss”, sa mamman.

”Ja, överraskade blev vi allt. Vill du ha något?”

”Inte än, tack.” Anja såg sig omkring. Utöver tv:n var det tyst. ”Var är Liam?”

”Ingen aning.”

”Nähej...”

Föräldrarna tittade på henne. Det slog henne att de blivit gamla. De var inte pensionärer, inte heller långt ifrån. Pappans skägg var grått, mammans hår tunt. Istället för att unna sig nya kläder bar de samma plagg de haft minst fem år. Båda hade torr och blek hud. När hade det här hänt?

”Det kan dröja innan Liam kommer tillbaka”, sa mamman.
”Så om det var honom du ville träffa så behöver du inte vänta.”

”Jag ville träffa er alla”, sa Anja och log ansträngt.

”Sätt dig då ner för all del och stå inte som om du har myror i byxorna. Din bror är precis likadan. Hans tassande hit och dit gör mig nervös.”

”Nästan så hon måste ta sin medicin”, inflikade pappan.

”Ja, nästan så jag måste göra det.”

Anja satt sig ner. Fortsatte le. Försökte hitta på något att säga. Hon gav till slut upp och viftade med handen mot köket.

”Jag tänkte göra kaffe. Någon mer som vill ha?”

”Om du ändå ska ha”, sa pappan, ”så ja tack.”

När Anja stod i köket och ordnade kaffet andades hon ut. Det hade varit en lång dag och hon såg fram emot att komma hem. Sova, slötitta på en film, spela och tala med Nisse²³⁶⁶. Det var vad hon planerat för sig själv denna fredagskväll. Istället stod hon i föräldrarnas kök och försökte komma på ett sätt att komma därifrån så fort som möjligt utan att verka oförskämd.

Hon hörde ett skratt. Med rynkad panna vände hon sig om. Ingen var där. Hade ljudet kommit från tv:n?

Med en suck drog hon händerna genom håret. Det hade varit en lång dag, hon var trött. Inte konstigt om hon hörde ljud som inte fanns där.

”Anja...”

Hon ryckte till, såg sig omkring i köket.

”Vad är det?”

Inget svar.

Hon gick till vardagsrummet.

”Ropade ni på mig?”

”Nej”, svarade mamman utan att se från tv:n. ”Är kaffet klart snart?”

”Ja, snart så.”

Hon återvände till köket. Plockade fram tre blåa koppar med fat. Även om faten inte skulle användas mer än som underlägg så skulle de med. För så hade det alltid varit.

En rörelse i ögonvrån fick henne att närapå tappa koppen hon höll i. Det kändes som om hjärtat var uppe i halsen då hon insåg att det var gardinen som rört sig, och att det inte fanns någon logisk anledning till rörelsen. Hon hade stått stilla, fönstren var stängda. Ändå försökte hon intala sig att det inte var något underligt med det. I hus hände konstiga saker hela tiden.

Det rörde sig igen.

Ett skrik fastnade i halsen. Gardinen hade inte rört sig som det gjorde vid korsdrag. Istället hade en darrning gått längst tyget, som om en hand strukit sig mot det från andra sidan. Ingen gardin rör sig sådär. Ingen, av vilken anledning som helst.

Sakta gick hon mot fönstret. I handen höll hon ännu en av kaffekopparna.

Ett steg. Gardinen var stilla.

Två steg. Kaffekokaren tystnade.

Tre steg. Hon höjde en skakande hand mot gardinen.

Drog undan den.

”Vad håller du på med?”

Anja skrek till och tappade koppen. Den föll mot golvet och gick sönder i tusentals små skärvor.

Vid dörringången stod mamman och såg uttryckslöst på den trasiga koppen vid Anjas fötter.

”Jag tar fram dammsugaren.”

Anja stod kvar tills mamman återvände, men hade böjt sig ner och plockat upp de största bitarna som dammsugaren inte skulle kunna ta.

”Jag kan dammsuga”, erbjöd sig Anja.

”Stå still du bara, så gör du dig inte illa.”

När Anja tänkte efter insåg hon att det var det snällaste hen-

nes mamma sagt till henne på flera år. Därför sa hon inte emot. Det var onödigt att förstöra stunden.

Medan hon lyssnade på dammsugaren och önskade sig vara någon annanstans såg hon ner mot golvet. Istället för blå var några av glasskärvorna röda.

Efter en kopp kaffe hade händerna slutat skaka. Efter två tänkte Anja ge sig av. Medan hon svalde den sista klunken och funderade över hur hon skulle uttrycka sin avfärd öppnades dörren och smällde igen.

Mamman tog sig för bröstet.

”En dag kommer din bror att ge mig en hjärtattack. Varför ska det vara så svårt att stänga dörrar försiktigt?”

”Han kanske känner av en inre frustration som inte kommer ut på något annat sätt.”

”Du och dina högskoleteorier Anja. Var inte dum. Han är bara oförsämd.”

”Tack för kaffet”, sa Anja och reste sig. ”Nu vill jag prata med Liam i enrum.”

”Ta upp det här med dörrarna. Han lyssnar aldrig på mig.”

Anja mötte upp Liam i hallen där han stod knäböjd och kämpade med ena skosnöret. Han höjde blicken och såg förvånad ut över att se henne där. Sedan log han och sparkade av sig skon trots att snörena fortfarande var hoptrasslade.

Hans leende gjorde att hon bestämde sig för att inte ta upp det hon upplevt i köket. Hon visste knappt ens om hon ville säga något. Han kanske skulle skratta, säga att hon var fånig. Och visst var det en bra förklaring. För glasskärvor kan inte skifta färg sådär. Skärvorna måste ha reflekterat något annat i rummet. Ja. Så var det.

”Vi går till ditt rum”, sa hon.

”Visst.”

Föräldrarna hejade inte, sa inte ett enda ord, medan de gick igenom vardagsrummet.

Liam stängde dörren efter sig och satte sig sedan på sängen

där Anja redan tagit plats. Hans kinder var röda av kylan och håret vått efter snöflingorna som smält.

Anja såg sig omkring. Rummet såg inte att tillhöra hennes söta harmlösa bror. Väggarna var vita men gardinerna och sängöverkastet svart. En figur i form av liemannen stod på bokhyllan tillsammans med skräcklitteratur och faktaböcker om mördare och övernaturliga händelser. Datorns skärmläckare var ett spöke som svävade fram och tillbaka.

”Vad fick dig att komma till lejonvästet?” frågade Liam.

”För att fråga hur du mår.”

”Du hade kunnat ringa och fråga.”

”Svara bara.”

”Det är okej.”

Hon hade kunnat tro honom om det inte varit för att orden följdes av en axelryckning.

”Så en elev har dött på din skola och du känner dig okej?”

”Hon gick inte på min skola, utan på Norrtull. Jag kände henne inte.”

”Man kan ändå bli berörd. Du behöver inte spela macho.”

Det var som om hennes ord gav honom tillåtelse att släppa fasaden. Med ett djupt andetag slappnade han av.

”Vet du”, sa han med en lägre ton. ”Jag har hört att personerna som fann henne såg en blomma ligga på bröstet. Det är det konstiga. Hon sägs ha dött av att falla från högst upp på repet. Hur kunde då blomman hamna där?”

Det var mer information än Anja visste.

Han lutade huvudet bakåt så det slog mot väggen. ”Emma kanske hade bråkat med någon.”

”Och så dödade denna person henne?”

”Vem vet. Polisen borde tänka på det. Särskilt om blomman som låg på henne var en *förlåtmigej*.”

Med huvudet på sned vände hon sig mot honom.

”Vad har vi sagt om skämt? De funkade inte vid bisarra tillfällen.”

Trots att han log visste hon att Liam inte menade något illa.

Hans ibland brutala humor var hans sätt att hantera jobbiga saker på.

De satt kvar, småpratade, förstod varandra som bara de kunde. När Liam gäspade kollade Anja på klockan och bestämde sig för att gå hem.

”Hör av dig om du behöver prata eller vill ses.”

”Sluta var så himlanojig syrran. Jag mår bra. Emmas död var en olycka, inte världens undergång.”

”Men...”

”Inget mer kommer att hända.”

Han såg allvarligt på henne. Hon ville tro på det han sagt, även om en naggande känsla sa att han hade fel.